

til at hindre Statteopkrævningen. Det var jo netop den eneste Motivering, der blev anført af Grundlovsudvalgets Ordfører Prieger for den Affattelse af Grundlovens § 49 med Hensyn til Statteopkrævningen, som den nu har faaet, netop denne, at man vilde derigjennem tvinge Folkethinget eller Landsthinget, Rigsdagen, til, naar den vilde gjøre en Regjering umulig, da at standse hele Statteopkrævningen og ikke blot en enkelt Stat. Det er altsaa ikke en Regel, der er kommen ind ved en Inkurie, ved Mangel paa Opmærksomhed for, hvad Konsekventerne af § 49 vilde blive; nei, det er en Regel, der er optaget i § 49 med fuld Bevidsthed om, hvad Konsekventen vilde føre til, og det er aabent vedkjendt af senere Ministre, jeg vil f. Ex. nævne Grev Spønneel, at dette var Meningen og Konsekventen af § 49. Dette blev udtrykkelig anført fra Grev Spønneels Side under de første Forhandlinger om den midlertidige Finantslov, der fandt Sted i 1850, altsaa strax efter Grundlovens Givelse, og medens alle de Mænd vare til Stede, som havde været med ved Grundlovens Givelse. Det var in confesso fra Regjeringens, fra Folkethingets, fra Rigsdagens Side, at dette var Forstaaelsen af Grundloven, at dette var Grundlovens bestemte Mening. Og det blev ikke forandret i 1866. I 1866 blev det jo nemlig fra Regjeringens Side, ikke blot fra Oppositionens Side, men ogsaa fra Regjeringens og dens Venners Side, fra dem, der særlig talte for den nye Grundlovsforandring, bestemt hævdet, at i alle Regler om Folkethingets Stilling til Finantsloven skete der ingen Forandring i Forfatningen, og da der blev fra en enkelt Side reist Tvivl om, hvorvidt det ikke maatte være nødvendigt at optage en Forandring i disse Regler for at sikke sig mod provisoriske Finantslove eller mod Overstridelser, blev det paa det Bestemteste hævdet, at det var absolut Noget, som ikke kunde tænkes, idet det var komplet i Strid med Grundlovens Mening; dette blev hævdet fra det daværende — og nuværende — Høires Side. Altsaa, det er lige saa sikkert, at det, der var Grundlovens udtrykkelige Mening med Hensyn til Løsningen af en saadan Konflikt i 1849, og ogsaa blev anerkjendt i 1866. Altsaa baade Forfatningen af 1849 og Forfatningen af 1866 har en Løsning for dette Tilfælde, en af Alle anerkjendt, betryggende og aldeles tilfredsstillende Løsning, naar man blot er enig om i Overensstemmelse med Grundlovens sande Mening at rette sig efter den.

For at skaffe Løsning til Veie, er det altsaa aldeles umødvendigt at stille Forslag om en Grundlovsforandring. Det Argument, der

fra Regjeringens Side søges i Nødvendigheden af en Løsning, har aldeles ingen Vægt. Løsningen er der; der behøves ingen Grundlovsforandring til den. Skulde man imidlertid endelig søge en ny Løsning, vil jeg dog ogsaa være enig med de ærede Talere, der hidtil have udtalt sig mod Regjeringsforslaget, i, at en mindre heldig Løsning end den af Regjeringen nu foreslaaede kunde man ikke let tænke sig. Hvad er nemlig Meningen med Regjeringsforslaget? Det er, at der med Hensyn til samtlige Bevillinger, der fra Folkethingets Side ere beskidte, eller som stilles op fra Folkethinget, men beskrives af Landsthinget, altsaa, at der med Hensyn til Folkethingets Ønsker, der gaa ud paa Bevillinger under 2 Aar, skal træffes Lod, naar man ikke kan blive enige. Det er Kvintessentsen af Regjeringens Forslag. Forslaget gaar jo ud paa, at naar man ikke kan enes, og naar dette sidste Udvalg er sammensat af lige mange Medlemmer af begge Thing, valgte ved Flertalsvalg, skal man kunne udelukke fra den endelige Lodtrækning, der finder Sted, naar disse ikke kunne blive enige, alle Bevillinger, som jeg vil kalde organiske Bevillinger, der høre til at holde den bestaaende Tilstand, Orden eller Bevillinger, der have kontraktmæssig eller Lovhjemmel, desuden Alt, hvad Regjeringen selv vil have udelukket, og endelig Alt, hvad der strides om, som gaar ud paa Foranstaltninger, der ville medføre Bevillinger udover 2 Aar. Altsaa, der bliver kun til Gjenstand for Lodtrækning Bevillinger, der gaa ud paa Foranstaltninger under 2 Aar, og som enten ere forlangte nedfattede af den ene af Rigsdagens Afdelinger, men som den anden ikke ønsker, eller nægtede af den ene af Rigsdagens Afdelinger, men ønskede af den anden. Lodtrækningen vil i Almindelighed angaa alle de Differentierpunkter, som have Interesse for dette Thing, der træve under et Tidrum af 2 Aar, og hele denne Række af Bevillinger bliver efter de Erfaringer, vi hidtil have, en meget betydelig Række af Bevillinger. Naar man nu veed, hvad der kan samles sammen paa de to Aar af Bevillinger, og hvad man kan fremskynde af Foranstaltninger, vil det kunne strække sig over et meget betydeligt Antal af Foranstaltninger. Alle disse Bevillinger ville altsaa efter dette Lovforslag blive Gjenstand for Lodtrækning, naar man ikke kan blive enig. Og hvorfor skulde man blive det? Den ærede Minister siger baade i sine Motiver og i sit Foredrag: Paa den Maade vil man, saa vidt det staar i Alles Magt, bewirke, at der finder Maadehold Sted i denne Forhandling om disse Spørgs-